

Sygn. akt **III AUa 1533/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Małgorzata Aleksandrowicz (spr.)

Sędziowie: SSA Wiesława Stachowiak

del. SSO Roman Walewski

Protokolant: st. insp. sąd. Dorota Cieślik

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2017 r. w Poznaniu

sprawy **F. M. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.**

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji F. M. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 1 kwietnia 2016 r. sygn. akt VIII U 3630/15

oddala apelację.

del. SSO Roman Walewski	SSA Małgorzata Aleksandrowicz	SSA Wiesława Stachowiak
-------------------------	-------------------------------	-------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z 12 listopada 2015 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. (zwany dalej (...)), na podstawie art. 24a w zw. z art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm., zwanej dalej „u.e.r.”), po rozpoznaniu wniosku złożonego 24 lipca 2015 r., odmówił przyznania F. M. (1) emerytury od 1 lipca 2015 r.

Odwołanie od przedmiotowej decyzji złożył F. M. (1), wniósł o jej zmianę poprzez przyznanie mu emerytury zgodnie z wnioskiem, tj. od 1 lipca 2015 r.

W odpowiedzi organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z 1 kwietnia 2016 r., sygn. VIII U 3630/15, Sąd Okręgowy w Poznaniu oddalił odwołanie.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne Sądu I instancji.

F. M. (1) urodził się (...) Wiek uprawniający go do emerytury osiągnął on (...)

Decyzją z 13 września 1993 r. ww. przyznano rentę inwalidzką III grupy inwalidów, poczynając od dnia 6 sierpnia 1993 r. Decyzją z 30 lipca 2010 r. ZUS przyznał F. M. (1) prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na stałe. Decyzją z 21 lipca 2011 r. przyznano F. M. (1) prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, poczynając od 1 kwietnia 2011 r. do 30 czerwca 2012 r. Decyzją z 22 czerwca 2012 r. ZUS przyznał F. M. (1) prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, poczynając od 1 lipca 2012 r. do 18 października 2014 r. – tj. do dnia osiągnięcia 65. roku życia. Decyzją z 20 stycznia 2014 r. przyznano odwołującemu prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy do 18 czerwca 2015 r.

3 czerwca 2015 r. F. M. (1) złożył wniosek o przyznanie emerytury.

18 czerwca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. przyznał F. M. (1) emeryturę od 18 czerwca 2015 r., wysokość świadczenia ustalając na 2.104,11 złotych.

30 czerwca 2015 r. odwołujący cofnął wniosek z 3 czerwca 2015 r., domagając się kontynuacji renty od 18 czerwca 2015 r. do 30 czerwca 2015 r. Decyzją z 8 lipca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. umorzył postępowanie wszczęte wnioskiem z dnia 3 czerwca 2015 r.

13 lipca 2015 roku ZUS z urzędu przyznał F. M. (1) emeryturę od 18 czerwca 2015 r., której wysokość określił na 2.104,11 złotych. W przedmiotowej decyzji zamieszczono pouczenie, że w przypadku złożenia wniosku o emeryturę zostanie przyznana emerytura od miesiąca zgłoszenia wniosku.

24 lipca 2015 r. F. M. (1) złożył kolejny wniosek o emeryturę.

Mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne Sąd I Instancji wskazał, że odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd wskazał, że zgodnie z treścią art. 24 ust. 1b pkt. 4 u.e.r. wiek emerytalny dla mężczyzn urodzonych od 1 października 1949 r. do 31 grudnia 1949 r. wynosi co najmniej 65 lat i 8 miesięcy. Postępowanie w sprawach świadczeń wszczynają się na podstawie wniosku zainteresowanego, chyba że ustawa stanowi inaczej. Wniosek o emeryturę lub rentę może być wycofany, jednakże nie później niż do dnia uprawomocnienia się decyzji. W razie wycofania wniosku postępowanie w sprawie świadczeń podlega umorzeniu (art. 116 ust. 1 i ust. 2 u.e.r.)

Stosownie do art. 24a u.e.r. emeryturę, o której mowa w art. 24 u.e.r., przyznaje się z urzędu zamiast renty z tytułu niezdolności do pracy osobie, która osiągnęła wiek uprawniający do tej emerytury oraz podlegała ubezpieczeniu społecznemu albo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Jednocześnie Sąd Okręgowy w pełni zaakceptował stanowisko, iż „renta z tytułu niezdolności do pracy powinna być świadczeniem pobieranym z uwagi na utratę zdolności do zarobkowania przed osiągnięciem wieku emerytalnego.

Odwołujący osiągnął wiek, uprawniający do przyznania mu prawa do emerytury od 18 czerwca 2015 r. Równocześnie nie złożył skutecznie wniosku o przyznanie emerytury. 30 czerwca 2015 r. odwołujący cofnął wniosek z dnia 3 czerwca 2015 r., domagając się kontynuacji renty od dnia 18 czerwca 2015 r. do dnia 30 czerwca 2015 r. Tym samym przedmiotem niniejszego postępowania nie było orzeczenie o wysokości świadczenia, lecz fakt nieprzyznania prawa do emerytury. Decyzją z 12 listopada 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił ponownego przyznania F. M. (1) emerytury i tylko w tym zakresie Sąd był uprawniony badać zasadność decyzji. Ostatecznie, zdaniem Sądu Okręgowego organ rentowy słusznie przyznał F. M. (1) prawo do emerytury od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego. Ponadto zaskarżona decyzja w ogóle nie orzekała o wysokości świadczenia, a sam odwołujący żądał jedynie przyznania mu emerytury od 1 lipca 2015 r.

W konsekwencji powyższych rozważań, Sąd I instancji, na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł odwołujący. Zaskarżył orzeczenie w całości, wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja odwołującego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w sprawie, a wnioski jakie na jego podstawie wyciągnął, skutkujące wydaniem zaskarżonego rozstrzygnięcia, znajdują oparcie w obowiązujących przepisach. Sąd Apelacyjny w pełni podziela zarówno poczynione ustalenia, jak też rozważania prawne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd I instancji prawidłowo określił istotę sprawy - wyznaczoną treścią zaskarżonej decyzji organu rentowego - a sprowadzającą się do ustalenia dnia, od którego odwołującemu powinno przysługiwać prawo do emerytury. Sąd Okręgowy prawidłowo wskazał również przepisy prawa materialnego regulujące materię wymaganą do wydania rozstrzygnięcia, tj. art. 24a u.e.r. w zw. z art. 24 ust. 1b pkt. 4 u.e.r.

Zgodnie z ww. przepisami wiek emerytalny dla mężczyzn urodzonych od 1 października 1949 r. do 31 grudnia 1949 r. wynosi co najmniej 65 lat i 8 miesięcy, przy czym, co istotne w niniejszej sprawie, w przypadku osoby pobierającej świadczenie rentowe z tytułu niezdolności do pracy świadczenie emerytalne przyznaje się z urzędu zamiast dotychczasowej renty i to z chwilą osiągnięcia przez rencistę wieku uprawniającego do emerytury. Obowiązujące przepisy przewidują tym samym automatyzm w przyznawaniu dotychczasowemu renciście świadczenia emerytalnego. Jak podkreśla się w literaturze przedmiotu, przedmiotowa regulacja ma na celu uporządkowanie sytuacji w zakresie świadczeń społecznych, realizując postulat, żeby renta była wypłacana uprawnionym do niej jedynie w wypadkach wystąpienia ryzyka niezdolności do pracy, a w przypadku osób, które osiągnęły wiek emerytalny, zasadą było otrzymywanie przez nie emerytury.

W niniejszej sprawie oznaczało to konieczność przyznania odwołującemu z urzędu prawa do emerytury już od 18 czerwca 2015 r., skutkując przy tym niemożnością przyznania tego prawa od daty późniejszej, w tym, jak domagał się tego F. M. (1), dopiero od 1 lipca 2015 r. Dzień, od którego przyznano odwołującemu prawo do emerytury pozostawał konsekwencją wyłącznie uzyskania przez odwołującego określonego ustawą wieku emerytalnego. F. M. (1) jako uprawniony do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy 18 czerwca 2015 r. osiągnął wiek emerytalny, a tym samym konieczne stało się w świetle przywołanego wcześniej art. 24 a ust. 1 u.e.r. przyznanie mu przez organ rentowy z urzędu prawa do emerytury i to od dnia osiągnięcia stosownego wieku, bez możliwości ustalenia przez organ rentowy prawa do emerytury na inny dzień, w szczególności dzień wskazany przez niego we wniosku o przyznanie emerytury złożonym 24 lipca 2015 r. Rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego, wbrew twierdzeniom apelującego, było więc zgodne z obowiązującymi przepisami, a tym samym nie mogło przemawiać za uwzględnieniem zarzutów podniesionych w wywiedzionym środku zaskarżenia. Obowiązujące przepisy dla rencistów osiągniętych wiek emerytalny nakazują przyznanie z urzędu prawa do emerytury na dzień nabycia uprawnień.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, jako bezzasadną.

Pomimo nieuwzględnienia apelacji wywiedzionej przez odwołującego, Sąd II instancji nie zasądził na rzecz organu rentowego kosztów postępowania odwoławczego, albowiem ten do zamknięcia rozprawy nie zgłosił stosownego wniosku (art. 109 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.).

del. SSO Roman Walewski	SSA Małgorzata Aleksandrowicz	SSA Wiesława Stachowiak
-------------------------	-------------------------------	-------------------------